

L 134. Forslaget vækker vores forundring på flere felter.

Som baggrund henvises der til stigningen i den anmeldte vold. Derved afslører forslagsstillerne, at de ikke engang har læst de tre sider med konklusionerne fra rigspolitiets voldsundersøgelse. Den har dog ellers ligget på vores bord i nogle måneder. I hvert fald to af disse konklusioner er interessante i sammenhæng med dette forslag.

Den ene konklusion understreger, at volden steg kraftigt i 1970'erne, men at udviklingen har været præget af stagnation igennem de sidste 10 år. Det er netop de 10 år, forslaget beskæftiger sig med.

Den anden konklusion peger på, at tendensen til at anmelde vold har været stærkt stigende. Og – hedder det – det er vigtigt at være opmærksom på denne tendens, når man vurderer og tolker kriminalstatistikens voldstal.

Det er derfor, for at udtrykke det mildt og forsigtigt, højt sorterede tal, for ikke at sige misvisende tal, der lægges til grund i forslaget, når man kun anvender anmeldelsesstatistikken.

Den anden anledning til forundring er de instrumenter, V og K mener skal bruges for at nedbringe volden. Vi havde jo lidt en diskussion om det under forespørgslen, og jeg synes, det er interessant, at dette forslag er blevet til, inden V og K kendte regeringens udspil, og her er V's og K's egne originale bidrag til nedbringelse af volden. At dagsordensforslaget så er blevet til efter regeringens udspil, gør, at det kommer til at se noget anderledes ud. Men her har vi altså de originale forslag fra V og K.

Forslaget nævner to ting: forhøjede straffesatser og anonyme vidner. Mener man i ramme alvor, at vedtagelsen af dette forslag vil være en effektiv indsats mod volds kriminalitet? Hvor er hele den forebyggende indsats, og hvor er den sociale og resocialiserende indsats, som vi har talt så meget om tidligere i dag?

Vi skal bestemt ikke bestride, at straf og iblandt også skærpet straf er et nødvendigt instrument for at markere samfundets afstandtagen fra vold, men vil man nedbringe volden, må der sættes massivt ind, og så er straf ikke et tilstrækkeligt instrument. Der må sættes massivt ind med forebyggelse og resocialisering, og denne indsats er ikke omtalt med et eneste ord i det foreliggende forslag.

Derfor kan vi ikke medvirke til forslaget gennemførelse. Vi foretrækker den langt mere perspektivrige og bredviftede indsats, som regeringen har lagt frem.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Hvad gør vi ved den grove volds kriminalitet? Hvordan bekæmper vi volden? Sådan spørger mange danskere sig selv og hinanden.

Volden topper på hitlisten over emner, som befolkningen er dybt optaget af. Derfor er det naturligvis vigtigt, at de politiske partier har klare svar på spørgsmålene.

Der er politikere og kriminologer, der ynder at camouflere den omstændighed, at antallet af anmeldelser for vold nærmest er tredoblet på 25 år. Det kan man læse i Rigspolitichefens årsberetning. Ikke engang fru Dorte Bennedsen kan komme uden om, at antallet af voldsanmeldelser er tredoblet på 25 år. Hvad vil man med disse camouflagemanøvrer, som nogle forsøger sig med ved at sige, at man ikke kan regne med de tal, og ved at sige, at anmeldelsespraksis er ændret. En tredobling af anmeldelserne kan altså ikke bortforklares.

Vi mener i Venstre, at voldstallene er på et alt for højt niveau, og vi forstår godt, at befolkningen er meget optaget af, at vi lovgivere gør noget ved sagen.

Vort samfund har udviklet sig, og borgerne er i dag med rette mere optaget af beskyttelsen af det enkelte menneske end beskyttelsen af økonomiske værdier. Også derfor trænges der til en nyvurdering af strafniveauet for den grove og umotiverede vold.

Bekæmpelse af volds kriminalitet må stedse være en opgave, der står meget højt på listen over politiske forpligtelser. Beskyttelsen af det enkelte menneskes frihed og ret til at færdes i tryghed må opprioriteres. Kriminalitetsbekæmpelse er mere end noget andet et spørgsmål om at tage vare på borgernes tryghed og frihed. Det er en væsentlig frihedsret, at man kan føle sig sikker, at man kan føle sig tryk, at man ikke ændrer adfærd, fordi man ikke tør gå på gaden om aftenen.

Naturligvis skal kriminalpolitik ikke bygge på straf alene, som det også fremgik af mit indlæg tidligere på dagen. Men når vi straffer, når forbrydelsen er sket, så er det jo udtryk for, at et offer har lidt skade. Derfor er det selvfølgelig også det allervigtigste at forebygge forbrydelserne. Hver gang vi forebygger en voldsforbrydelse, har vi sparet et offer for et fysisk og psykisk helvede.

Derfor gælder det selvfølgelig af al magt om at undgå forbrydelser. Men indtræder de ulykkeligvis alligevel, så må samfundet forsøge på den ene side at bistå ofrene så godt som muligt.